

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis Ioviani Pontani amorum libri II.

Pontano, Giovanni Gioviano

Venetiis, 1518

Ecloga. IIII. Caesar. Meliboevs. Corydon. Amyntas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13534

Perfer, & exora modulato Phyllida cantu,
 Ipse procul stabo, uel acuta carice tectus,
 Vel propius latitans uicina sæpe sub ara.
 Ibimus, & ueniet (nisi me præsagia fallunt) Io.
 Nam bonus a dextra fecit mihi Tityrus omen.
 Qui redit inuenta non irritus ecce inuenta.

ECLOGA. IIII. CAESAR. MELI
 BOEVS. CORYDON.
 AMYNTAS.

vid tacitus Corydon, uultuq; subinde minaci M.
 Quid'ue sub hac platano q̄ garrulus obstrepit hic
 Infesta statione sedes? iuuat humida forsan (mor
 Ripa? leuatiq; diem uicini spiritus amnis?
 Carmina iandudum, non quæ nemorale resultent Co.
 Voluimus o' Melibœe, sed hæc quibus aurea possint
 Sæcula cantari, quibus & deus ipse canatur.
 Qui populos, urbesq; regit, pacemq; togatam.
 Dulce quidem resonas, nec te diuersus Apollo Me.
 Despicit o' Iuuenis, sed magnæ munera Romæ
 Non ita cantari debent, ut ouile Menalce.
 Quidquid inest, siluestre licet uideatur acutis C.
 Auribus, & nostro tantum memorabile pago.
 Dum mea rusticitas, si non ualet arte polita
 Carminis, at certe ualeat pietate probari.
 Rupe sub hac eadem, quam proxima pinus obumbrat.
 Hæc eadem nobis frater meditatur Amyntas.
 Quem uicina meis natalibus admouet ætas.
 Iam puerum calamos, & odore uincola ceræ Me.
 Iungere nunc cohibes, leuibus quem sæpe cantis

Ludere conantem uetisti fronte paterna,
 Dicentem Corydon te non semel ista notavi.
 Frange puer calamos, & inaneis desere musas,
 Et potius glandes, rubicundâq; collige corna.
 Duc ad mulctra greges, & lac uenale per urbem
 Non tactus porta, quid enim tibi fistula reddet?
 Quo tutere famem, certe mea carmina nemo
 Præter ab his scopulis uentosa remurmurat Echo.
 Hæc ego confiteor dixi Melibœe, sed olim Co.
 Non eadem nobis sunt tempora, non deus idem.
 Spes magis arridet, certe ne fraga, rubosq;
 Colligerem, uiridiq; famem solarer hibisco,
 Tu facis, & tua nos alit indulgentia farre.
 Tu nostras miseratus opes, docilemq; iuuentam
 Hyberna prohibes ieiunia soluere fago.
 Ecce nihil querulum per te Melibœe sonamus.
 Per te secura saturi recubamus in umbra.
 Et fruimur siluis Amarillidos, ultima nuper
 Littora terrarum, nisi tu Melibœe fuisses,
 Ultima uisuri trucibusq; obnoxia Mauris.
 Pascua Gerionis, liquidis ubi cursibus ingens
 Diatur occiduas impellere Bethys arenas.
 Scilicet extremo nunc uilis in orbe iacerem
 Ah dolor, & pecudes inter conductus hiberas.
 Irrita septena modularer sibila canna.
 Nec quisquam nostras inter dumeta camœnas
 Respiceret? non ipse daret mihi forsitan aurem
 Ipse deus uaciam, longeq; sonantia uota.
 Scilicet extremo non exaudiret in orbe?
 Sed nisi forte tuas melior sonus aduocet auris,

Et nostris aliena magis tibi carmina vident.
 Vis hodierna tua subigatur pagina lima?
 Nam tibi non solum uenturos noscere nymbos,
 Agricolis, qualemq; ferat sol aureus ortum
 Attribuere dei, sed dulcia carmina saepe
 Concanis, & modo te Bacheis musa corymbis
 Munerat, & lauro modo pulcher obumbrat Apollo.
 Quod si tu faueas trepido mihi, forsitan illos
 Experiar calamos, here quos mihi doctus Iolas
 Donauit, dixitq; truceis hæc fistula tauros
 Concaliat, nostroq; sonat dulcissima Fauno.
 Tityrus hanc habuit, cecinit qui primus in istis
 Montibus, hyblæa modulabile carmen auena.
 Magna petis Corydô, si Tityrus esse laboras. M.
 Ille fuit uates sacer, & qui posset auena
 Personuisse chelim, blande cui saepe canenti
 Allusere feræ, cui substitit aduena quercus.
 Quem modo cantantem rutilo spargebat acantho
 Nais, & implicitos comebat pectine crines.
 Est fateor, Melibœæ deus, sed nec mihi Phœbus Co.
 Forsitan abnuerit, tu tantum commodus audi.
 Scimus enim quia te non spernatur Apollo,
 Incipe nam faueo. Sed prospice ne tibi forte M.
 Tinnula tam fragili respiret fistula buxo.
 Quam resonare solet, si quando laudat Alexin.
 Hoc potius calamos, magis hoc sectare canales.
 Pro me qui dignas cecinerunt consule siluas,
 Incipe, nec dubita, uenit en, & frater Amyntas
 Cantibus iste tuis alterno succinit ore,
 Dicite, ne mora sit, uicibusq; reducate carmen.

CAESAR

Tuq; prior Corydon, tu proximus ibis Amyntas.
 Ab Ioue principium si quis canit aethera sumat, Co.
 Siquis atlantiaci molitur pondus olympi.
 At mihi qui nostras praesenti numine terras,
 Perpetuamq; regit iuuenili robore pacem
 Lætus, in Augusto felix arrideat ore.
 Me quoq; facundo comitatus Apolline Caesar Am.
 Respiciat, montes neu dedignetur adire,
 Quos Phœbus amat, quos Iupiter ipse tuetur.
 In quibus Augustos uisurq; sæpe triumphos
 Laurus fructificat, uicinaq; nascitur arbor.
 Ipse polos etiam, qui temperat igne, geluq; Co.
 Iuppiter ipse parens, cui tu iam proximus ipse
 Caesar abis, posito paulisper fulmine, sæpe
 Cressa rura petit, uiridiq; reclinis in antro
 Carmina dictæis audit curretica siluis. Am.
 Aspicias ut uirides audito Cesare siluæ
 Conticeant? memini quamuis urgente procella,
 Sic nemus immotis subito requiescere ramis.
 Et dixi, deus hinc certe deus expulit Euros.
 Nec mora pharsaliæ soluērunt sibila canna.
 Aspicias, ut teneros subitus uigor excitet agnos, Co.
 Utq; superfuso magis ubera lacte grauentur?
 Et nuper tonsis exundent ueller a foetis?
 Hoc ego iam memini, semel hac in ualle notauī,
 Et uenisse Palen pecoris dixisse magistros.
 Scilicet omnis eum tellus, gens omnis adorat. Am.
 Diligiturq; deis, quem sic taciturna uerentur
 Arbuta, cuius iners audito nomine tellus
 Incaluit, floremq; dedit, qui silua uocato

Densat odore comas, stupefacta regerminat arbor.
 Illius ut primum senserunt numina terræ, Co.
 Cœpit, & uberior succis fallentibus olim
 Luxuriare seges, tandemq; legumina plenis
 Vix resonant siliquis, nec præfocata malignum
 Messis habet lolium, nec inertibus albet auenis.
 Iam neq; damnatos metuit iactare ligones Am.
 Fossor, & inuento, si fors dedit, utitur auro.
 Nec timet, ut nuper dum iugera uersat arator,
 Ne sonet offenso contraria uomere massa.
 Tamq; palam presso magis, ac magis instat arator.
 Ille dat, ut primas Cereri dare cultor aristas C.
 Possit, & intacto Bromium perfundere uino.
 Ut nudus ruptas saliat calcator in uinas.
 Ut quoq; turba bono plaudat saginata magistro,
 Qui facit egregios ad peruia compita ludos.
 Ille meis pacem dat montibus, ecce per illum Am.
 Seu cantare iuuat, seu ter pede lenta ferire
 Carmina, non ullas licet cantare choreas.
 Et cantus uiridante licet mihi condere libro.
 Turbida nec calamos exurdant classica nostros.
 Numne Casareo securior ipse Lyeo C.
 Pan recolit syluas, & amœna Faunus in umbra
 Securus recubat, placidoq; in fonte lauatur
 Nais, & humanum non calcatur a cruorem.
 Per iugum sicato uelox pede currit Oreas.
 Dÿ precor hÿc Iuuenē, quē uos (nisi fallor) ab ipso A.
 Aethere misistis, post longa reducite uitæ
 Tempora, uel potius mortale resoluite pensum.
 Et date perpetuo coelestia fila metallo.

Sit deus, & nolit pensare palatia caelo.
 Tu quoq; mutata, seu Iupiter ipse figura
 Caesar ades, seu quis superum sub imagine falsa
 Mortaliq; lates, uiuas, & hunc precor orbem
 Hos precor aeternos populos rege, sit tibi caeli
 Vilis amor, caeptamq; pater ne desere terram.
 Rustica credebam nemoralis carmina uobis
 Concessisse deos, & obesis auribus apta.
 Verum quæ imparibus modo concinuisstis auenis.
 Tam liquidum, tam dulce canunt, ut non ego malim
 Quod peli gna solent examina lambere nectar.
 O' mihi quam tenero decurrunt carmina uersu.
 Tum Melibœe sonent, si quando in montibus istis
 Dicat habere larem, si quando nostra uidere
 Pasua contigerit, uellit nam sæpius aurem
 Inuida paupertas, & dixit uilia cura.
 At tu si qua modo non aspernanda putabis,
 Fer Melibœe deo mea carmina, nam tibi fas est
 Sacra palatini penetralia uisere Phœbi.
 Tu mihi talis eris, qualis qui dulce sonantem
 Tityron è siluis dominam deduxit in urbem.
 Ostenditq; deos, & spreto dixit ouili.
 Tityre rura prius, sed post cantabimus arma.
 Respiciat nostros utinam fortuna labores
 Pulchrior, & meritæ faueat deus ipse iuuentæ.
 Nos tamen interea tenerum mactabimus hœdum,
 Et pariter subitæ peragemus fercula cœnæ.
 Nunc ad flumen oues deducate, iam fremit æstas.
 Iam sol contractas pedibus magis admouet umbras.